

IX.

Záhadě na stopě

„Háňo, co myslíš, že se to v tom lese děje?“ šeptala mi ráno u snídaně ségra a já měla nepříjemný pocit, že se tam bude chtít zase vypravit.

„Pojď si to vzít ven.“ Popadla jsem talíř se svou snídaní do jedné ruky, hrnek mléka do druhé a kývla jsem hlavou směrem ke dveřím. Róza mě následovala se svou snídaní do zahrady, kde jsme měly klid promluvit si o tom, co jsme předchozího dne viděly.

„Nevím, co se to tam děje. Vypadá to, jako kdyby ten chlap vůbec nebyl v našem světě,“ kroutila jsem hlavou.

„Ale co když je jen slepý!?“ navrhl Róza.

„To je divné. Kdyby byl slepý, tak by nás alespoň slyšel. Navíc bylo vážně strašidelné, jak vylovil tu rybu,“ zamyslela jsem se. Ale Róza na to hned prudce zareagovala:

„On ji nevylovil! On ji vyčaroval!“ A naznačila rukama čáry máry a přitom zvrhla svůj hrnek mléka.

„Co kdybychom to řekly pradědovi?“ napadlo mě.

„Ne! To ne! Zavolal by mámě a ta by nás odvezla!“ bouřila se Róza.

Vzdychla jsem si. Na jednu stranu mě to děsilo, na druhou zajímalo. Litovala jsem, že jsme toho z knihy nepřečetly víc. Třeba by nám více informací dalo nějaké vysvětlení.

„Ale víš, co je fakt divný?“ zeptala se Róza. „Že nás neviděl, ale ty lišky jo!“

To bylo opravdu zvláštní. Jestli vidí zvířata, slepý není. Ale proč nevidí nás dvě?

„Co když jsme ve skutečnosti jen duchové holčiček, které kdysi zemřely?“ vyjekla Róza a zakryla si otevřenou pusou oběma rukama. Slzy jí zalily její velké modré oči.

„Co blbneš? Ty jsi praštěná!“ štípla jsem ji do nohy.

„Au! Proč jsi to udělala!“ křikla na mě.

„Aby ses přesvědčila, že jsi skutečná, a ne jen nějaký duch!“ Vyplázla jsem na ni jazyk, vstala, oklepala drobky z kalhot, zmocnila se obou našich prázdných talířů i hrnků a odnesla je prababičce do kuchyně.

„Dobře, uděláme to takhle. Půjdeme tam dnes zase, ale zůstaneme na protějším břehu a budeme jen pozorovat, jasný?!“ navrhla jsem Róze.

„Jasný!“ souhlasila.

Cestou jsme si vymýšlely různé příběhy. Například že stařec je duch starého rybáře, který kdysi v chajdě bydlel, nebo že je to dokonce Duch lesa.

„Duch lesa, který odhání lišky a opéká si ryby?“ popíchlá jsem Rózu, jenže ona se nedala.

„Lidé také nejsou jen hodní. Co když to je poslední Duch lesa, který zbyl, a zrovna ten zlý!“

To bylo zajímavé, ale podle mě nepravděpodobné. „Já si myslím, že je to prostě blázen, který zešílel po nějaké jedovaté lesní bobuli.“ To bylo pro mne nejlepší vysvětlení.

„Ne,“ zamítla to ségra. „Je to Duch lesa. A já ti řeknu, jak se z něj stal takový morous. Od pradávna hlídal les a staral se o něj. O zvířátka, rostliny a všelijaké lesní bytosti, skřítky, bludičky a tak...“

„Přece si nemyslíš, že skřítkci a bludičky existují!“ přerušila jsem ji.

„No, teď už možná nejsou vidět. Ale určitě existovali a možná existují dodnes. Proč by se o nich jinak psalo tolik příběhů? No a les měl svého ducha, který ho ochraňoval. Jenže potom začalo do lesa chodit čím dál víc lidí a dělali v lese nepořádek a hluk. Nejdřív je Duch lesa trestal tak, že na ně posílal právě skřítky, čarodějnice, bludičky, skřípaly, drápaly a jiné bytosti. Ze začátku se lidé báli a z lesa utekli. Ale jednoho dne se nějaký protivný kluk rozhodl, že nad lesním duchem vyhraje, že se lesa zmocní.“

Róza se zastavila, aby popadla dech. „A tak se rozhodl, že se do lesa vypraví se všemi muži z vesnice a les pokácí. Velkými sekerami káceli strom za stromem, kmeny zapřahali za koně a odváželi do vsi na stavbu srubů. Až z lesa zbyla jenom planina s trčícími zbytky kmenů. Na to prostě už lesní bytosti nemohly stačit, přišly o domov a bez lesa zahynuly.“

„Ježiš, ty máš ale fantazii,“ zakroutila jsem hlavou, ale možná na tom jejím fantazírování něco bylo.

„A jak postupně mizely lesy, mizely i lesní bytosti na celém světě. Lesního ducha to tak zničilo, že zanevřel na celý svět, na lidi nejvíc, a proto není schopný je vidět, a uchýlil se sem do chajdy.“

„Hmmm. To by možná vysvětlovalo i to, proč zvířata vidí. Je to jejich ochránce,“ rozvíjela jsem ségřinu teorii.

Došly jsme k jezírku a přihrčily jsme se v křoví. Čekaly jsme tam schované asi půl hodiny, než stařec vyšel z chajdy. Usadil se na břehu jezírka s nějakým balíčkem v náruči a vyndal z kapsy bradavičnatou modrou bobuli.

„Měnič noční!“ zašeptala jsem. Róza přikývla. Stařec položil na trávu balíček, z něhož se vyklubal malinký srneček. Tvoreček vypadal velmi špatně, byl hubený a jednu nožičku měl nejspíš poraněnou. Stařec utrl list lopuchu, bradavičnatou bobuli na něj položil, pak lopuch přeložil napůl a oběma dlaněmi ho zmáčkl. Potom list rozevřel a černou lepkavou tekutinou, která se po něm roztekla, potřel záda srnečka. Mládě se hned postavilo na všechny

čtyři teď už zdravé nožky a najednou vypadalo mnohem silnější, zdravější a snad i starší. Dlouhými skoky zmizelo v lese a stařec se odbelhal do své chajdy.

„Viděla jsi to?“ sebejistě se mě zeptala Róza. Přikývla jsem.

„To souhlasí, ne?“ ptala se.

„Jako s čím?“ nechápala jsem.

„No přece s tím, co jsem ti říkala! Je to Duch lesa!“

Pche. To je přece blbina. Žádní duchové neexistují. „Hele, jestli to je Duch lesa, tak by zrovna nás dvě mohl vidět, protože my máme les rády a chráníme ho taky!“ odfrkla jsem si.

„Jenže Háňo, když tě někdo zklame, tak mu pak těžko věříš!“ mudrovala Róza.

„Ale toho ducha zklamali lidi, co káceli les a kvůli kterým přišly o život všechny kouzelné bytosti! Ne my dvě!“ vysvětlovala jsem umanuté ségře.

„Je to přece jako s těmi kluky. Kluci mě štvou, protože máme ve školce samé zlobivce. Štvou mě všichni kluci. Jako celé lidstvo! Chápeš?“ durdila se Róza.

„Lidstvo? Lidstvo jsou jak kluci, tak holky, dohromady!“ vysvětlovala jsem jí.

„Aha. Hmmm. Tak mě štvou jako druh!“ To mě rozesmálo, ale samozřejmě jsem pochopila, jak to myslí.

„No a bude trvat, než mě nějaký kluk přesvědčí, že je jiný než ostatní, že je hodný a že mi nebude šlapat v písku na ruku.“

Róziны myšlenky dávaly smysl. Jestli to ale ten duch takhle vzdal, co se stane se zbytkem lesů? Tahle otázka mě trápila celý zbytek dne a večer jsem nemohla usnout. Co se stane s lesem tady na Jizerce? Co bude se zvířaty, která v něm mají domov? Se všemi ptáky, lesní zvěří, ale vlastně i s hmyzem, který potřebuje ke svému životu les? Co se stane s tajemnými bytostmi, jestliže vůbec nějaké přežily?

